

Ärorika mysterier (1): Kristi uppståndelse

«Betraktande av Kristi ansikte kan dock inte stanna vid bilden av den Korsfäste. Han är den Uppståndne!» (Johannes Paulus II, "Rosenkransbönen", 23).
Texter av den helige Josemaría om den första ärorika hemligheten.

2022-09-03

LUKASEVANGELIET

Men dagen efter sabbaten gick de (Maria från Magdala och Johanna och Maria, Jakobs mor) i gryningen till graven med kryddorna som de hade gjort i ordning. De fann att stenen var bortrullad från graven, och när de gick in kunde de inte finna herren Jesu kropp. (...)

Samma dag var två lärjungar på väg till en by som ligger en mil från Jerusalem och som heter Emmaus. De talade med varandra om allt det som hade hänt. Medan de gick där och samtalande och diskuterade kom Jesus själv och slog följe med dem. Men deras ögon var förblindade och de kände inte igen honom. Han frågade: ”Vad är det ni går här och talar med varandra om?” De stannade och såg sorgsna ut, och den ene, som hette Kleopas, svarade: ”Du måste vara den ende som har varit i Jerusalem och inte vet vad som har hänt där under dessa dagar.” — ”Vad har hänt?” frågade han. De svarade:

”Detta med Jesus från Nasaret, han som var en profet, mäktig i ord och gärning inför Gud och hela folket. Han blev utlämnad av våra överstepräster och rådsherrar, och de fick honom dömd till döden och korsfäst, medan vi hoppades att han var den som skall befria Israel. Men till allt detta kommer att det är tredje dagen sedan det här hände, och nu har några kvinnor bland oss gjort oss uppskakade. De var vid graven tidigt i morse men fann inte hans kropp, och då kom de tillbaka och berättade att de i en syn hade sett änglar som sade att han lever. Några av de våra gick ut till graven, och de fann att det var så som kvinnorna hade sagt. Honom själv såg de inte.”

Luk 24: 1-24

TEXTER AV DEN HELIGE JOSEMARÍA

När sabbaten var över köpte Maria från Magdala och Maria, Jakobs

moder, och Salome välluktande kryddor för att gå och smörja Jesu döda kropp. — Tidigt på morgonen nästa dag kommer de till graven vid soluppgången (Mk 16:1-2). När de går in blir de bestörta över att inte finna Herrens kropp. — En ung man i vita kläder säger till dem: Var inte rädda. Jag vet att ni söker Jesus från Nasaret: *Non est hic, surrexit enim sicut dixit* — han är inte här, han har uppstått, så som han sade (Matt 28:5).

Han har uppstått! Jesus har uppstått. Han är inte i graven. — Livet har övervunnit döden.

Han visade sig för sin allraheligaste moder. — Han visade sig för Maria från Magdala som är tokig av kärlek. — Och för Petrus och för de övriga apostlarna. — Och för dig och för mig, som är hans lärjungar och ännu mera förälskade i honom än Maria Magdalena: vilka saker säger vi inte till honom!

Må vi aldrig dö genom synden, må
vår andliga uppståndelse bli evig. —
innan dekadens är över har du kysst
såren i hans fötter ... och jag, som är
djärvare — eftersom jag är mer av
ett barn — har tryckt mina läppar
mot såret i hans sida.

Rosenkransen, första ärorika hemlighet

Herrens triumf den dag han uppstod
är slutgiltig. Var är soldaterna som
myndigheterna hade placerat ut? Var
är sigillen som de hade förseglat
stenen framför graven med? Var är
de som dömde Mästaren? Var är de
som korsfäste Jesus?... Inför hans
seger flyr alla de stackarna. Var full
av tillförsikt: Jesus Kristus segrar
alltid.

Smedjan, 660

Den helige Paulus gav följande motto
åt de kristna i Efesos: *Instaurare
omnia in Christo*, att sammanfatta

allting i Kristus, att uppfylla hela världen med Jesu anda, att sätta Kristus i centrum för allting. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra allt till mig. Genom sin inkarnation, genom hela sitt arbetsliv i Nasaret, genom sin förkunnelse och sina under i Judeen och Galileen, genom sin död på korset och sin uppståndelse, är Kristus skapelsens centrum, alla skapade varelsers Förstfödde och Herre.

Vårt uppdrag som kristna är att förkunna detta Kristi kungadöme, att tillkännage det i våra ord och handlingar. Herren vill ha de sina i alla världens vägkorsningar. Vissa kallar han till öknen, till att avsäga sig alla band med människornas samhälle, så att de genom sitt vittnesbörd påminner sina medmänniskor om att Gud finns. Åt andra anförtror han prästämbetet.

Det stora flertalet vill han ha mitt i världen, i all jordisk verksamhet. Därför bör dessa kristna föra Kristus till alla de omgivningar där människor utför sina uppgifter: till fabriker och laboratorier, till arbetet på fälten, till hantverkarnas verkstäder, till storstadens gator och stigar bland bergen.

Jag tycker i detta sammanhang om att tänka på Kristi samtal med lärjungarna från Emmaus. Jesus går tillsammans med de båda männen, som har förlorat nästan allt hopp och därför börjar anse att livet är meningslöst. Han förstår deras sorg, tränger in i deras hjärtan och meddelar dem något av det liv som bor i honom.

När de kommer fram till byn och Jesus verkar vilja fortsätta, håller lärjungarna honom kvar och nästan tvingar honom att stanna med dem. Senare känner de igen honom då han

bryter brödet: Herren, utbrister de,
har varit med oss. *Brann inte våra
hjärtan när han talade till oss på
vägen och utlade skrifterna för oss?*
Varje kristen skall göra Kristus
närvarande bland människorna. Han
skall verka så att de som umgås med
honom känner *bonus odor Christi*,
Kristi väldoft. De måste handla så att
det genom lärjungens gärningar går
att upptäcka Mästarens ansikte.

När Kristus går förbi, 105

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
kristi-uppstandelse/](https://opusdei.org/sv-se/article/kristi-uppstandelse/) (2026-03-14)